

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/191/2018
Identifikačné číslo spisu:	1114222307
Dátum vydania rozhodnutia:	30.01.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Janka Cisárová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:1114222307.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Mestskej časti Bratislava - Staré Mesto, so sídlom v Bratislave, Vajanského nábrežie 3, IČO: 00 603 147, proti žalovanému U.. O. K., bývajúcemu v I., Y. 7, zastúpenému Yingke PKW Slovakia & Czech republic s. r. o., so sídlom v Bratislave, Hviezdoslavovo námestie 7, IČO: 50 001 574, o zaplatenie 540 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 11C 94/2014, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 29. novembra 2017 sp. zn. 4Co 338/2016, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalovaný má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Bratislava I (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 15. júna 2015 č. k. 11C 94/2014-86 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 531 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 531 eur od 22. februára 2015 až do zaplatenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol. Žalovanému zároveň uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu trov konania v sume 32 eur za zaplatený súdny poplatok do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 29. novembra 2017 sp. zn. 4Co 338/2016 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti zmenil tak, že žalobu zamietol. Žalovanému priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p. Namietala, že odvolací súd nesprávne vec právne posúdil, keď skonštatoval, že v konaní nepreukázala aktívnu vecnú legitímáciu na podanie žaloby. Nesúhlasila s názorom odvolacieho súdu, že aj keby v konaní preukázala, že vlastníkom pozemku, ktorého časť užíva žalovaný, je Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava a že jej tento pozemok bol

zverený do správy, vzhľadom na znenie § 6 ods. 4 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí by aktívnu vecnú legitímáciu v tomto konaní malo Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava ako (údajný) vlastník predmetného pozemku, pričom žalobkyňa ako (údajný) správca by mohla konať len v jeho mene. Argumentovala ustanoveniami § 1a ods. 2 a § 2 ods. 2 zákona č. 377/1990 Zb. o hlavnom meste Slovenskej republiky Bratislave a tiež štatútom Bratislavy, v zmysle ktorých samostatne hospodári so zvereným majetkom, v rámci čoho uzatvára aj nájomné zmluvy, čím za odplatu prenecháva tretím stranám zverený majetok do užívania. Uzatvorením nájomnej zmluvy mestská časť vystupuje na strane prenajímateľa so všetkými oprávneniami a povinnosťami, ktoré mu vyplývajú zo všeobecne záväzných právnych predpisov a to najmä Občianskeho zákonníka. Je preto oprávnená podať aj žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia voči subjektu, ktorý užíva jej zverený majetok bez právneho titulu. Svoj názor podporila aj výkladovým stanoviskom Ministerstva financií Slovenskej republiky k ustanoveniu § 6 ods. 4 zákona č. 138/1991 Zb. a odkazom na ustálenú súdnu prax nižších súdov. Na základe uvedeného žiadala, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zmenil tak, že žalovanému uloží povinnosť jej zaplatiť 531 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne z tejto sumy od 22. februára 2015 až do zaplatenia, to všetko v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

4. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení navrhol dovolanie odmietnuť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote strana, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), za ktorú koná jej zamestnanec s požadovaným právnickým vzdelaním (§ 429 ods. 2 písm. b/ C.s.p.), zaoberal sa bez nariadenia pojednávania jeho prípustnosťou a dospel k záveru, že dovolanie je potrebné ako neprípustné odmietnuť. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 C. s. p.) uvádza nasledovné:

6. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

7. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú uvedené v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p. V preskúmvanej veci dovolateľka odôvodňovala prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C.s.p.

8. Podľa § 422 ods. 1 písm. a/ a b/ C.s.p. dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy a v sporoch s ochranou slabšej strany dvojnásobok minimálnej mzdy, pričom na príslušenstvo sa neprihliada. Podľa odseku 2 tohto ustanovenia na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

9. Citované ustanovenie obmedzuje prípustnosť dovolania pre nesprávne právne posúdenie veci tzv. majetkovým cenom (ratione valoris), preto dovolací prieskum pre nesprávne právne posúdenie veci nie je možný, ak peňažné plnenie neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy, resp. v sporoch s ochranou slabšej strany dvojnásobok minimálnej mzdy.

10. V preskúmvanej veci bol dovolaním napadnutý výrok rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej o peňažnom plnení vo výške 531 eur. Keďže nejde o prípad podľa § 422 ods. 1 písm. b/ C.s.p., dovolací súd skúmal, či peňažné plnenie, ktoré je predmetom dovolacieho konania, (ne)prevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy. Výška minimálnej mzdy v čase podania žaloby, t.j. 1. augusta 2014 bola 352 eur (nariadenie vlády č. 321/2013, ktorým sa ustanovuje suma minimálnej mzdy na rok 2014).

11. Nakoľko odvolací súd rozhodoval v dovolaní napadnutom výroku o peňažnom plnení neprevyšujúcom desaťnásobok minimálnej mzdy (3 520 eur), dovolanie žalobkyne nie je v zmysle § 422 ods. 1 písm. a/ C.s.p. prípustné.

12. Najvyšší súd so zreteľom na uvedené, podané dovolanie podľa § 447 písm. c/ C.s.p. ako neprípustné odmietol.

13. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 druhá veta C.s.p.). O výške náhrady trov dovolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie (§ 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 2 C.s.p.).
14. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.